

[Ingerlise Koefoed]

Jeg vil spørge hr. Ole Bernt Henriksen til gengæld: Var der ikke noget om, at vi diskuterede egnsteatrenes situation forleden dag i Århus, og var der ikke noget om, at de 7 mio. kr., vi mangler for at kunne opretholde egnsteatrene bl.a. i Århusområdet, ikke ville være så dårlige at få? Var der ikke noget om det? Vi talte om, at det kunne have hjulpet, hvis vi havde kunnet få lidt flere penge til teaterloven.

Hr. Knud Lind får jeg sikkert lejlighed til at diskutere med senere på dagen, så jeg vil afstå fra alle de ord om kulturpaver og sådan noget. Det har vi diskuteret så tit, og jeg er fuldkommen uenig, det kan jeg sige på forhånd.

Ja, jeg har bemærket, at hr. Duetoft er meget udmærket, når der er tale om Danmarks Radio og Danmarks Radios kortbølgeudsendelser. Det takker jeg for, men jeg tror ikke, at vi bliver enige om det andet.

Jeg tror, at hvis vi gav de lokale radioer en støtte måske foruden jeres reklamepenge, så var der mulighed for, at de kunne få større alsidighed i deres programmer, end jeg tror de kan få, efterhånden som de bliver mere og mere afhængige af reklamefinansiering.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage i ordførerrækken.

Helge Sander (V):

Der er et overordnet signal i denne kulturredegørelse, som Venstre kan give sin fulde tilslutning. Det er den meget brede kulturopfattelse. Kultur er meget andet og mere end Statens Museum for Kunst, Det Kongelige Teater og Nationalmuseet.

Desværre opfattes kultur stadig væk af mange som noget fint, der ikke vedkommer mig. Det er en stor misforståelse. Kultur vedkommer os alle sammen, og det er hver eneste dag.

Jeg anerkender gerne Julius Bomholts og Niels Mathiasens store indsats for at skabe forståelse for kulturen og for at få den anerkendt.

For den politikergeneration, som vi tilhører, gælder det om at få kulturen bredt ud, få skabt en folkelig forståelse og ikke mindst det folkelige engagement.

Finkultur er ikke finere end folkelig kultur eller omvendt. Det er to ligeværdige former for oplevelse og udfoldelse, og vi må gøre en indsats for, at skellet mellem folke- og finkultur bliver nedbrudt.

Vi mennesker er jo ganske forskellige. Vort kulturelle behov er heldigvis heller ikke ens. Derfor skal vi få skabt så stort og varieret et udbud som overhovedet muligt.

Når vi beskæftiger os med det brede folkelige kulturbegreb, skal tilbudet være alsidigt, med åndelige, legemlige og hobbybetonede aktiviteter. Vi skal gøde kulturaktiviteterne, så frodigheden vokser.

For mig at se har denne del af kulturlivet sin store styrke i det aktive engagement, i selvoplevelsen. En dilettantforestilling i forsamlingshuset eller medborgerhuset er naturligvis en hyggelig foreteelse, men tilblivelsen af stykket er mindst lige så væsentlig.

I offentligheden hører de toneangivende kulturpersonligheder til inden for det finkulturelle. Det er nok meget naturligt. Ikke fordi vi bruger langt de fleste offentlige midler her, men fordi der altid er størst opmærksomhed om de tiltag, hvor der ydes det ypperste.

Intet samfund må snyde sig selv for de store kulturelle oplevelser. Det skal vi have råd til, og det har vi også fortsat. Der skal blot være rimelighed i alt. Når pengene på det seneste ikke har flydt i samme strøm som tidligere, behøver det ikke at være en svækkelse. Hvis der er færre midler, giver det måske anledning til større kreativitet, og kulturlivet må i hvert fald aldrig stivne. Vi må hele tiden flytte ressourcer fra det etablerede til det nye.

Det er dog ikke en blankocheck til det eksperimenterende. Uden eksperimenterne var kulturen død, men nogle gange sidder jeg dog med en fornemmelse af, at meget skidt får lov til at passere i eksperimentets hellige navn.

Forleden aften var der et meget interessant interview i Danmarks Radio med skuespilleren Jørgen Reenberg, som ud over mange andre fornuftige ting sagde noget, som slog mig, nemlig at teatrene ikke kan leve uden fiaskoer. Fiasko er udtryk for, at man har søgt en længsel, en drøm om noget. Det kan Jørgen Reenberg have ret i, men jeg synes, det er forkert at sige, at fiasko absolut skal til, for at der er plads til nye tiltag.

Vi må ikke – slet ikke, når vi skal spare – risikere, at de, der tør noget nyt, får indskrænkede muligheder. Men det må ikke være således, at fordi det er nyt, fordi det er eksperimenterende, fordi man søger efter nogle nye muligheder inden for teatrets verden, skal det absolut være en fiasko, for at det er en succes.